

Norge Bladet

105012

15 arc
Vil De ha en
aktuel, frisk og pålidelig
avis,
bør De abonnere på
Morgenbladet
Kr. 8.50 pr. kvartal.

No. 321. 114 årgang.

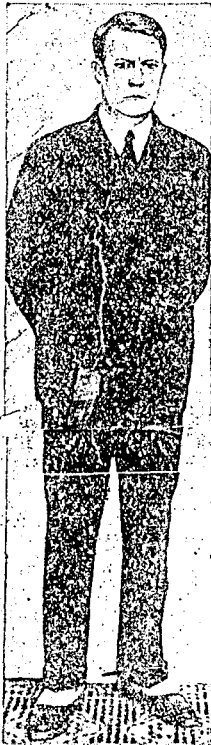
Dnsdag 29de m. 1932.

No. 59252 siden 1819.

VISLING RETT I ALLE HOVEDPUNKTER!

Ennlig uttalelse av alle borgerlige medlemmer i specialkomiteen. - Hele Ruslands styre er et underbruk under kommunistpartiet. - Det norske arbeiderparti er et samfunnsfiendtlig parti på grunnlag av revolusjonsprogrammet av 1930 - og har fremdeles økonomisk forbindelse med Moskva gjennom landsorganisasjonen.

Den spesialkomité, stortinget nedsatte til behandling av «Quislingsaken», består av følgende: For hoiere Lykke og Fjalstad (komiteens ordfører). Fra venstre Myklebust (komiteens formann) og Peersen For bondepartiet Mønsen (komiteens næstformann) og Østby-Daglum. For arbeiderpartiet Mønsen og A. Jenssen (komiteens sekretær).

(Sovjetregjeringen) og centralkomiteen for Sovjetforbundets kommunistparti i fellesskap — dels av sistnevnte komité alene.

Statsråden peker derefter på Kominterns verdensomfattende revolusjonære formål og at de enkelte nasjonale seksjoner i Komintern (s.ledes som Norges kommunistiske parti) er forpliktet til å underordne sig ordre fra Kominterns ledelse og således faktisk er gått i en fremmed maktstjeneste (side 4, I p. 4.). Også heri er flertallet enig.

Videre påstår statsråd Quisling at det ikke bare er de kommunistiske partiorganisasjoner, men også de russiske offisielle statsorganer og representasjoner i utlandet som driver revolusjonær propaganda.

Heri innskrenker man sig til å henvise til den som dok. nr. 18 foreliggende avskrift av en hemmelig instruks for Sovjetunionens handelsdelegasjoner — en instruks som angis å være utarbejdet for rådsregjeringen i mai 1923 i Moskva av en komité med Bucharin som formann (jfr. også dok. nr. 14).

II. Norges kommunistiske parti (N. K. P.) og dets revolusjonære virksomhet.

At Norges kommunistiske parti og de øvrige norske kommunistiske organisasjoner (f. eks. Norges kommunistiske ungdomsforbund) som er tilsluttet Komintern har til mål under Kominterns overledelse å arbeide for revolusjonær omstrøvelse av vår statsforfatning og samfunnsorden og innførelse av et kommunistisk samfund opretholdt ved proletariatets diktatur, er på det rene. Det bekreftes av de fremlagte dokumenter og forøvrig av partiets program, presse og hele virksomhet. Nogen nærmere påvisning herav finner flertallet overflødig.

I sin tale i stortinget fremholdt statsråd Quisling at den kommunistiske bevegelse i vårt land ikke alene ledes av en fremmed makt (Komintern), men også for en vesentlig del finansieres av denne. (Jfr. hans uttalelser i stortinget og i skrivelser).

Komiteens flertall henviser herom til dok. nr. 64 og særlig til den som dok. nr. 85 foreliggende revisjonsberetning fra den tyske kommunist Eberlein vedkommende det norske kommunistpartis finansielle stilling. Revisjonsberetningen er et avjørende bevis for at Komintern (visstnok i 1928—29) bevilget den norske kommunistiske bevegelse kr. 499,000, hvorav blev utbetalt kr. 495,984.65 til avisforlegger og annet partiarbeide (til Bergen, Trondheim, Hamar, Skiens, Svolvær, Vardo og Oslo).

I en i nevnte revisjonsberetning innlått etterforskning angående Vardo anbefales det, at der ydes partiets avis i Vardo et beløp på kr. 5000. Begrunnelsen var delvis den at Vardo er det nord-

ligste forbindelsepunkt med Archangelsk og at under Sovjetunionens første år — særlig under blodens — var Archangelsk-Vardo et av de viktigste forbindelsespunkter (jfr. statsråd Quislings uttalelse). De er også så frekke at de foreslår økende bevilgninger til arbeide i Nord-Norge».

Med hensyn til senere økonomisk støtte fra Komintern til propaganda i Norge henviser komiteen til dok. nr. 65, hvorefter Komintern nylig skal ha overført 15 million kroner.

«Det er denne kikk som sendes til Norge henviser komiteen til dok. nr. 65, hvorefter Komintern nylig skal ha overført 15 million kroner.

Til støtte for denne sin uttalelse påberøper statsråd Quisling sig et telegram fra N. K. P.s sentralkomité til Bodin, Vardo, som blev innlevert til befording på Oslo telegrafstasjon den 4. mars år, men ikke befordret av telegrafvesenet.

Komiteen har ved henvendelse til telegrafvesenet søkt utlånt dette telegram, men telegrafvesenet finner sig ikke berettiget til å utlevere det uten rettskjenneelse. Telegrammet finnes imidlertid inntatt i bladet «Arbeideren» nr. 56 for 7. mars d. å. Det er ifølge nevnte blad sålydende:

«Massemøte først og fremst til kommunen. Tving den utskrive anvisninger til mat. Krav til statsmakten øieblikkelig bevilgning til avhjelp av noden. Nedsett aksjonsutvalg påstort massemøte av bedriftsarbeidere, fiskere og arbeidsløse. Opprop til alle stedsde arbeidere deltagelse i demonstrasjoner. Bestemt krav statspolitiet og militæret trekkes bort fra Kirkenes. Kraftig agitasjon blandt garnisonen om ikke la sig bruke mot arbeiderne. Enhetsfront blandt alle arbeidere i bedriften, fiskere og arbeidsløse gjennom større massedemonstrasjoner og møter. Arrestasjoner besvares med forsterkede kampbevegelser.»

Komiteens flertall finner at dette telegram er fyldestgjørende grunnlag for statsrådens nevnte uttalelse.

III. Det norske arbeiderpartis (D. N. A.) poliikk og virksomhet.

I sin tale i stortinget og i sin

skrivelse til stortinget av 22. april d. å. hevder statsråd Quisling at Det norske Arbeiderparti — efter at det (i 1923) meldte sig ut av Komintern — ikke har avskåret enhver forbindelse med Moskva, D. N. A. s parti (eller fagorganisasjonen) i 1927—28 har mottatt et letydelig beløp fra Moskva.

Komiteens flertall bemerker, at der herom foreligger følgende opplysninger:

Av det i dok. nr. 126 omhandlede regnskap for 1. januar 1927 til 1. oktober 1928 fremgår at Centralrådet for Sovjetforbundets fogforening av «fondet for den internasjonale solidaritet» har utbetalt «til det norske fagl. styre 402,662.01». Komiteen går det ved en organisert kamp kjemper for å erobre statsmakten for å gjennomføre en sosialistisk samfunnsorden uten hensyn til om partiet har folkeflertallet, bak sig eller ikke — altså med utenomparlamentariske midler. Se side 6—7 foran.

Komiteens flertall er enig i hvad statsråden har uttalt herom. Sålenge partiet holder fast ved det prinsipielle program av 1930 må man gå ut fra at dette program er grunnlaget for partiets virksomhet, bestrebelse og mål, og at det vil bli søkt virkeliggjort.

Videre anfører statsråden i skrivelserne at de ovennevnte dokumenter viser at arbeiderpartiet i den tid det stod i Komintern (særlig i 1920—21) var sterkt engasjert i iverksettelse av den revolusjonære omstyrting i Norge, likesom russiske penger i dette oiemær har været sendt til Norge.

Vi henviser herom særlig til dok. 69, 71—73, 76, 119—123, 137 og 139.

i forbindelse med arbeiderpartiet.

I statsråd Quislings foredrag og skrivelse er forøvrig omhandlet D. N. A. s politiske innstilling og program. Han peker særlig på «forhandlingsmøtet på partiets landsmøte 1930 og på det på dette møte vedtatte prinsipielle program, som viser at partiet er revolusjonært klasseparti og at det ved en organisert kamp kjemper for å erobre statsmakten for å gjennomføre en sosialistisk samfunnsorden uten hensyn til om partiet har folkeflertallet, bak sig eller ikke — altså med utenomparlamentariske midler. Se side 6—7 foran.

Komiteens flertall er enig i hvad statsråden har uttalt herom. Sålenge partiet holder fast ved det prinsipielle program av 1930 må man gå ut fra at dette program er grunnlaget for partiets virksomhet, bestrebelse og mål, og at det vil bli søkt virkeliggjort.

Videre anfører statsråden i skrivelserne at de ovennevnte dokumenter viser at arbeiderpartiet i den tid det stod i Komintern (særlig i 1920—21) var sterkt engasjert i iverksettelse av den revolusjonære omstyrting i Norge, likesom russiske penger i dette oiemær har været sendt til Norge.

Vi henviser herom særlig til dok. 69, 71—73, 76, 119—123, 137 og 139.

Ad II og III. Ordensvern, arbeidervern, våbensugling og våbenlagre.

I sin tale i stortinget kom statsråd Quisling også inn på spørsmålet om arbeidervern og dennes mulige bevegning (stortingsforhandling side 547—548). I skrivelserne til stortinget omtaler han under avsnittet om N. K. P. spørsmålet om røde vernadelinger og dennes bevegning. Han henviser til de foreliggende meldinger om våbensugling. I avsnittet om D. N. A. kommer han tilbake til «Arbeidervernet» efter hvis opprettelse det tidligere ordensvern blev ophævet (1. desember 1931) og omhandler herunder spørsmålet om arbeidervernets bevegning. Han peker også her på de foreliggende meldin-

Komiteeflertallets bemerkninger.

Efter en foreløbig gjennomgåelse av den under 3 omhandlede sak — overfalt — som vedkommende utvalgs sakens dokumenter burde sendes tilbake til påtalemyndigheten, da de fremgikk at etterforskningen kanskje er avsluttet. Ved beslutning av 13. mai d. å. tilrådde stortinget komiteens forslag herom. Med skrivelse av 17. juni d. å. har Oslo politikammer sendt sakens dokumenter tilbake til komiteen til kortere utlån i henhold til derom fremsatt begjæring fra et av komiteens medlemmer. Det fremgår at påtalemyndigheten har overveiet spørsmålet om å innhente rettslige forklaringer (jfr. de uttalelser som fremkom i stortingsmøtet den 13. mai d. å.). Såvel opdagelseschefen som vedkommende statsadvokat sees å ha uttalt at rettslig etterforskning ikke kan antas å ville bringe saken i nogen annen stilling enn den nuværende. I tilslutning hertil har riksadvokaten fremholdt at en rettsforhørelse — som selvsagt måtte skje for åpnedorer — må antas å ville være uheldig for den fortsatte etterforskning og at han derfor er enig med statsadvokaten i at der for tiden ikke bør begjæres rettslig avhørelse med mindre statsmaktene — storting eller regjering — eller statsråd Quisling selv uttaler ønske om rettsforhør.

Efter det som er anført av riksadvokaten finner komiteens flertall at stortinget ikke bør uttale noget ønske om rettslige avhørelser.

Om selve saken kan man konstatere at der hittil ikke er fremkommet opplysninger som klargjør spørsmålet om hvem det er som har utført overfallet på statsråd Quisling i forsvarsdepartementet den 2. februar d. å.

I. Den internasjonale revolusjonære ledelse (den revolusjonære organisasjon og virksomhet).

I sin skrivelse til stortinget av 22. april 1932 fremholder statsråd Quisling under henvisning til sin tale i stortinget, av 7. s. m. 1) at den egentlige regjering

Rusland (Sovjetforbundet) er det kommunistiske parti ved dets utøvende organer, nemlig centralkomiteen og dennes politiske arbeidsutvalg; det politiske byrå (politbyrå), at det russiske kommunistiske parti (og den russiske fagorganisasjon) faktisk er statsorganer, idet disse (folkekommunistpartiet, sovjetene, den røde armé, det politiske statspoliti) i virkeligheten er underlagt politbyrået, 2) og at også den kommunistiske (3.) internasjonale (Komintern) med alle dens seksjoner og avdelinger i andre land — selv om den formelt er en uavhengig organisasjon — i virkeligheten er en revolusjonær russisk verdensorganisasjon, organisert, ledet og underholdt av det russiske kommunistparti.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

ger om forskjellige våbentransaksjoner, selv om det hittil foretatte etterforskninger vedrørende våbensmugling ikke har gitt positive resultater av betydning.

Komiteens flertall vil bemerke, at det er på det rene at der er dannet arbeiderværn på flere steder i vårt land, iallfall i Oslo og Trondheim. Etter politilovens paragraf 21 må «frivillige ordensværn» ikke opprettes uten politimesterens samtykke og må bare virke under hans ledelse. Det er komiteen bekjent at påtalemyndigheten har grepet inn i anledning av at arbeiderværnet i Oslo nylig har optrådt under et av D. N. A. iverksatt demonstrasjonslog.

Hvorvidt og i hvilken utstrekning der måtte være dannet kommunistiske røde vernavdelinger (røde frontorganisasjoners) og om der faktisk eksisterer fast organiserte sådanne kan man ikke bedømme på grunn av de mottatte dokumenter. Man går ut fra at myndighetene har sin oppmerksomhet henvendt på dette forhold. Det synes at fremgå at der under Menstadoptiene i juni 1931 (jfr. avsnitt IV) var i virksomhet kampgarder (organisert for anledningen?) istandbragt av kommunistene.

Med hensyn til de av statsråden nevnte meldinger om våbensmugling og våbentransaksjoner henvises flertallet til dok. nr. 58, 59, 91, 95, 96, 138, 141, 144, 146, 150 og 152.

Da det var komiteen bekjent at forskjellige meldinger om våbentransaksjoner hadde foranlediget undersøkelser av myndighetene (justisdepartementet og politiet), fant man det riktig å få Oslo politimesterens og opdagelseschefers redigjøre for disse undersøkelser og resultatet av dem. Disse redigjøre er trykt som bilag 1 til nærværende innstilling.

Som det vil sees er der i løpet av en årrekke anstillet forskjellige undersøkelser av myndighetene (justisdepartementet og politiet) til bedømmelse av om der kan antas å være innsmuglet våpen, således i 1927 og i 1930. Det fremgår at der ved de av Oslo politikammer anstillede undersøkelser inntil er fremkommet som støtter riktigheten av de meldinger som mhar foranlediget undersøkelser. Etter hvad man har bragt i erfaring gjelder dette også de av justisdepartementet foranstaltede undersøkelser samt de polititundersøkelser som har vært anstillet i forskjellige landsdeler. I denne forbindelse vil komiteens flertall peke på, at de mottatte dokumenter (jfr. utdraget) som omfatter tidsrummet fra 1918 til nu, viser at myndighetene hele tiden med oppmerksomhet har fulgt den revolusjonære virksomhet i vårt land.

og så tydelig tilkjennegitt på rådhusplassen den 4. juni. Da fremkom jo oppfordringen om dannelse av 100-mannsgardar. Jeg tror også at de som har ansvaret for dette tog, står i forbindelse med utlandet og jeg tenker da spesielt på Russland» (dok. nr. 166-1). Man peker videre også på dok. nr. 160 og 161.

Det mest betydningsfulle dokument i forbindelse omtalen av Menstadsaffæren er dog det påberøpte telegram fra Furubotn (norsk medlem av Kominterns eksekutivkomité) avsendt fra Moskva 13. juni til Söderström, Oslo. Dette telegram som er avfattet på tysk, er innlåst i komiteens dokumentutdrag også i norsk oversettelse (dok. nr. 155). Som det vil sees inneholder telegrammet instruks bl. a. om uttalelser i stortingset om Menstadsaffæren.

IV. Menstadsaffæren.

Under sin omtale av Menstadsaffæren uttalte statsråd Quisling:

Under urolighetene på Menstad blev vi bekjent med, at det ikke var nogen lokal affære, men et planlagt oppror, som skulde gå over til reining over det hele land. Det falt i våre hender dokumenter fra utlandet som viste at bevegelsen skulde overføres til Oslo og Bergen. Hvem var det som stod bak disse ting? Jo, det var to av de sannhetsvidner som har optrådt mot mig. Disse og de andre som har vidnet mot mig har gitt sig selv attest som ærlige og velgjente offentlige menn, men jeg tillater mig å se på dem som kjøpte og betalte agenter, som fiender av vårt fedreland og vårt folk.

I tilslutning hertil har statsråden i sin skrivelse av 22. april henvist til «Kominterns program som N. K. P. er forpliktet til å følge, og hvor det bl. a. heter at i tilfelle av en situasjon som ligger til rette for øket revolusjonær virksomhet, skal massene føres direkte til angrep på den borgerlige stat ved propaganda med trinnvis stigende overgangspapirer og ved organisering av masseaksjoner: streiker i forbindelse

med væbnede demonstrasjoner, og til sist generalstreik som muner ut i almindelig væbnet oppror. En sådan situasjon inntraff i Norge under storkonflikten i 1931». (Se forøvrig om statsrådens bemerkninger om Menstadoptiene foran side 9).

Komiteens flertall har ikke hatt anledning til og han arzett det upåkrete å gå detaljert inn på spørsmålet om Menstad-urolighetene, disses foranledning og deres utvikling fra de første dager av juni 1931 til de kulminerte i de såkalte «Menstad-slag» den 8. juni. Disse forhold er inngående belyst i de offentlige straffesaker som har været reist mot en rekke personer som er dømt for straffbare handlinger under urolighetene. Komiteen har ikke funnet grunn til å få utlånt dokumentene i disse omfangsrike straffesaker, hvis gang har været referert i pressen.

Av de dokumenter som komiteen er i besiddelse av kan det etter flertallets opfatning fastslås at urolighetene utviklet sig til organisert opprørsartet kamp mot den civile ordensmakt (politiet) hvorunder uansvarlige folkemengder anført av revolusjonære ledere begikk ondartede voldshandlinger mot politiet ved stenkastning og ved bruk av forskjellige redskaper. Komiteens flertall må erklære sig enig med statsråd Quisling i at de alvorlige optøier faller helt i tråd med kommunistpartiets (Kominterns) planmessige anvisninger på hvordan en konfliktsituasjon skal utnyttes. I denne forbindelse henviser man til dok. nr. 153 og 165.

Hvorvidt og i tilfelle i hvilken utstrekning Komintern eller annet utenlandsk kommunistisk hold stod bak Menstad-urolighetene i forete del av juni 1931 er det ikke mulig for komiteen å gjøre sig op nogen sikker mening om på grunnlag av de foreliggende dokumenter. Politimester Roll-Hansen sees (av et avisreferat) som vidne i lagmannsretten å ha forklart bl. a.: «Ilele hensikten med dette demonstrasjonslog var å

Stortingets presidentskap har den 10. juni d. å. sendt komiteen:

1. Skrivelse fra Martin Trammøl av 10. s. m., hvori påstås, at statsråd Quisling en dag i 1924 henvendte sig til ham og tilbød sig å stille sig i spissen for dannelsen av røde gardar.
- 2.-3. Skrivelser fra Olav Schefflo og Jacob Friis av henholdsvis 9. og 10. s. m., hvori disse bl. a. påstår, at statsråd Quisling en dag vinteren 1925 i Jacob Friis' hjem likeoverfor dem tilbød sig å søke å komme inn igjen i generalstabens for å kunne skaffe den revolusjonære arbeiderbevegelse opplysninger.

Komiteen fant å burde sende disse tre skrivelser til statsråd Quisling til uttalelse.

I skrivelse til komiteen av 17. juni d. å. har statsråden utførlig imotegått de nevnte påstander.

Samtlige disse skrivelser er trykt som bilag 3 til innstillingen.

Komiteens flertall har den opfatning at det ligger utenfor dens oppgave å innlate sig på nogen behandling av de forhold som er omhandlet i nevnte skrivelser. De påstander som inneholdes i skrivelser fra Trammøl, Schefflo og Friis blev fremsatt i enkelte aviser etter statsråd Quislings inntrøden i regjeringen våren 1931 og foranlediget en redigjøre fra hans side under stortingsdebatten angående regjeringens erkløring. Påstandene er også senere offentlig gjentatt, og i sitt foredrag under trontaledebatten 7. april i år, har statsråden påny imotegått dem. Men det var ikke denne del av hans tale som gav anledning til stortingets beslutning av samme dag. Bortsett fra hvad her er fremkommet om komiteens mandat, vil flertallet forøvrig tilføie, at komiteen og stortinget ikke kan innlate sig på nogen vørdøing av de fremsatte påstander, hvis riktighet er bekrøkt av statsråden.

Under sitt nærvær i komiteen har statsråden forklart, at han med uttalelsen «Hvem var det som stod bak disse ting, som formidlet disse ting?» siktet til forannevnte Furubotn og til liit, som vissnok også er medlem av Kominterns eksekutivkomité og opholdt sig i Moskva, da telegrammet av 13. juni 1931. blev sendt.

V. Enkelte personer.

Ved nærvær i komiteen har statsråd Quisling forklart at han ved sin uttalelse i stortinget om det fantes «papirer som er i hoieste grad kompromitterende for enkelte av arbeiderlederne og jeg skulde ønske at de papirer kunde dementeres», siktet til de forskjellige navn som forekommer i dokumentene. «Hvis jeg skulde fremleve nogen spesiell måtte jeg tenke på dem som direkte er navngitt i forskjellige

dokumenter og so ret lønn av Ruslan internasjonale revol vegelse.»

I anledning av dis dens anførsler henvis flertall til de blandt ne liggende beretning ut på at Sverre Støst Schefflo som medlemme tariatet for den Skandi Kommunistiske Federasj ha hat (i 1924) en årsløn 8000 og at Arvid Hansen neralsekretar for federa skal ha hatt en årlig lønn 24,000 samt at de nevnte oner og Sverre Krogh og i er Furubotn «mottar månedlige aninger fra sovjetlegasjonen ok. nr. 5, 17, 61 og 185».

I Oslo forhøret 9. juni d. å. har Sverre Støst og Olav Schefflo som vidner benektet å ha mottatt nogen som helst godtgjørelse som medlemmer av levnte sekretariat eller forøvrig hogen godtgjørelse fra russisk hld for arbeide i den kommunistiske bevegelse. Sverre Krogh har også i samme rettsmote benektet å ha mottatt nogen sådan godtgjørelse. Arvid Hansen opholde sig for tiden i Russland efter hvad der er meddelt komiteen.

Av dokumenter som forøvrig i forskjellige forbindelser omhandlet navngitte personers forhold eller virksomhet henviser komiteens flertall bl. a. til dok. nr. 67, 68, 77, 80, 86, 90, 117, 118, 174, 178 og 181 uten at man finner grunn til nærmere å innlate sig på nogen behandling av de enkelte dokumenters innhold da man ikke har kunnet anstille undersøkelser om de forhold som er nevnt i dokumentene.

Idet komiteens flertall henviser til sine foranstående bemerkninger under de enkelte avsnitt og idet man forutsetter at regjeringen har sin oppmerksomhet henvendt på de i statsråd Quislings foredrag og i dokumentene berørte forhold finner flertallet at statsrådens foredrag ikke ber gi anledning til nogen forfølging fra stortingets side.

Idet komiteens flertall henviser til sine foranstående bemerkninger under de enkelte avsnitt og idet man forutsetter at regjeringen har sin oppmerksomhet henvendt på de i statsråd Quislings foredrag og i dokumentene berørte forhold finner flertallet at statsrådens foredrag ikke ber gi anledning til nogen forfølging fra stortingets side.

Stortingets presidentskap har den 10. juni d. å. sendt komiteen:

1. Skrivelse fra Martin Trammøl av 10. s. m., hvori påstås, at statsråd Quisling en dag i 1924 henvendte sig til ham og tilbød sig å stille sig i spissen for dannelsen av røde gardar.
- 2.-3. Skrivelser fra Olav Schefflo og Jacob Friis av henholdsvis 9. og 10. s. m., hvori disse bl. a. påstår, at statsråd Quisling en dag vinteren 1925 i Jacob Friis' hjem likeoverfor dem tilbød sig å søke å komme inn igjen i generalstabens for å kunne skaffe den revolusjonære arbeiderbevegelse opplysninger.

Komiteen fant å burde sende disse tre skrivelser til statsråd Quisling til uttalelse.

I skrivelse til komiteen av 17. juni d. å. har statsråden utførlig imotegått de nevnte påstander.

Samtlige disse skrivelser er trykt som bilag 3 til innstillingen.

Komiteens flertall har den opfatning at det ligger utenfor dens oppgave å innlate sig på nogen behandling av de forhold som er omhandlet i nevnte skrivelser. De påstander som inneholdes i skrivelser fra Trammøl, Schefflo og Friis blev fremsatt i enkelte aviser etter statsråd Quislings inntrøden i regjeringen våren 1931 og foranlediget en redigjøre fra hans side under stortingsdebatten angående regjeringens erkløring. Påstandene er også senere offentlig gjentatt, og i sitt foredrag under trontaledebatten 7. april i år, har statsråden påny imotegått dem. Men det var ikke denne del av hans tale som gav anledning til stortingets beslutning av samme dag. Bortsett fra hvad her er fremkommet om komiteens mandat, vil flertallet forøvrig tilføie, at komiteen og stortinget ikke kan innlate sig på nogen vørdøing av de fremsatte påstander, hvis riktighet er bekrøkt av statsråden.

Vi finner der... Vi henviser til redaksjonsarkivlen i aftennens nummer.

Stillingen nu:
Da landkampen Norge—Finland

Mindretallet, Monsen og A. Jenssen av arbeiderpartiet, har en lang dissens, som er et rent prosedyre-innlegg. Det bestrider riktigheten av næsten alt det, som foreligger i det store kildemateriale, rider sterkt på, at der intet positivt er opplyst om innsmugling av våben og skjulte våbenlagre, krever at statsråden skal gå til saksanlegg mot Trammøl, Schefflo og Friis, beskjeftiget sig utførlig med Menstadsaffæren, som søkes redusert, likeså med overfallet i forsvarsdepartementet og fordyrer sig til slutt i det, som mindretallet kaller «de nye revolusjonæres, angivelig folk, som vil endre forfatningen for å komme arbeiderpartiet til livs.

Mindretallet konkluderer med et forslog om, at stortinget skal uttale, at statsråd Quisling ved sin uvederheftige uttalelse og ubegrunnede siktelse har vist grov uforsand i sin stilling som medlem av regjeringen». Videre foreslodes det, at regjeringen skal bringe Generalstabens etterretningskontor til ophor som «indrepolitisk spioncentral», og at der skal innledes rettslige etterforskninger i overfallsaffæren.

193

Stillingen nu:
Da landkampen Norge—Finland

vinj
rige
til
mer
st
ner
kor
ett
i c
Sv
No

mer
st
ner
kor
ett
i c
Sv
No

Sv
skj
ger
vil
me
teb
kar
me
ait
op

pol
pla

rig
jul
25.
for
Sv
sin
for
go
No